

از ترکیه عقب افتاده‌ایم

اما به نظر می‌رسد کشورهای همجوار در این سال‌ها در این زمینه عملکرد موفقیت‌آمیزتری داشته‌اند؟

دقیقا! کشوری مانند ترکیه خیلی زودتر از ما توانسته است تا نظر جهانیان را نسبت به موسیقی کشورش جلب کند. روشن است که برای معرفی موسیقی و اساسا فرهنگ و هنر یک کشور، بسترسازی و فراهم کردن زمینه‌های متعدد لازم است. امروز موسیقی ترکیه در مقایسه با موسیقی ایران در جهان از شهرت بیشتری برخوردار است. ضمن این که آنها ساز و نوازنده را در تلویزیون‌های داخلی خود نشان می‌دهند و مردم را با موسیقی ملی کشورشان آشنا کرده‌اند. طبیعی است وقتی هنرمند می‌بیند در کانال تلویزیون کشورش می‌تواند هفته‌ای یک بار برنامه داشته باشد، انگیزه بیشتری پیدا می‌کند و هر هفته برای بهتر شدن کار خود تمرین بیشتری انجام می‌دهد. امیدوارم روزی برسد که ما هم در کشورمان یک شبکه تلویزیونی برای موسیقی داشته باشیم. هر چند، همین امروز هم که بعضی از مسابقات اینترنتی با محور موسیقی پخش می‌شوند، مورد تمیزی قرار می‌گیرند. در حالی که متاسفانه گاه می‌بینیم در بعضی از سریال‌ها به‌وضوح به مقوله اعتیاد پرداخته می‌شود، اما درباره نشان دادن یک ساز هنوز تردیدهایی وجود دارد. در صورتی که وقتی یک فرد به سمت نواختن یک ساز می‌رود، از بدی‌ها دور می‌شود و کارهای ناشایست انجام نمی‌دهد. به‌رحال، امیدوارم در آینده نزدیک شاهد راه‌اندازی شبکه‌ای برای موسیقی باشیم تا مردم ببینند تا استاد شهناز و دیگر بزرگان موسیقی ایرانی چه صدایی داشته است. سازهایی مانند، دف، قیچک، نی انبان و... چه هستند. قیچ چیست، موسیقی آذربایجان چگونه است و... در حالی که هنوز هستند افرادی که چون اطلاعاتی نسبت به سازهای موسیقی اصیل ایرانی ندارند، این سازها را نمی‌شناسند، سنتور ندیده‌اند و تفاوت تار و سه‌تار را نمی‌دانند. این‌ها مشکلاتی است که در حال حاضر در موسیقی ما وجود دارد و امیدوارم زمانی برسد که با حمایت‌های لازم، زمینه برای شناخت و معرفی هر چه بیشتر موسیقی ایرانی در جامعه فراهم شود.

گفت‌وگو با سامان احتشامی، نوازنده پرسابقه پیانو، آهنگساز و مدرس موسیقی

جای خالی شبکه موسیقی

سامان احتشامی نوازنده پرسابقه پیانو، آهنگساز و مدرس موسیقی است. او موسیقی را از محضر استادانی چون جواد معروفی و محمد سریر فراگرفت و در سال ۱۳۷۰ تا ۱۳۷۴ توانست برنده لوح زرین و لوح تقدیر از جشنواره موسیقی فجر شود و مقام اول را در پیانوی ایرانی و پیانوی کلاسیک کسب کند. از احتشامی تا امروز آلبوم‌های متعددی منتشر شده است. او هم‌چنین طی این سال‌ها به برگزاری کنسرت‌های مختلفی در داخل و خارج از کشور پرداخته است. تجربه برگزاری کنسرت آنلاین در دوره کرونا و وضعیت موسیقی اصیل ایرانی در شرایط فعلی از جمله موضوعاتی بوده است که در این گفت‌وگو، این مباحث را با این هنرمند پرسابقه به بحث گذاشته‌ایم.

آزاده صالحی
روزنامه‌نگار

قطعاتی در استودیوی شخصی‌ام هستم و هم‌چنان به تدریس آنلاین می‌پردازم، ولی در جایگاهی نیستیم که بگوییم در شرایط فعلی، برگزاری کنسرت می‌تواند کار خوبی باشد یا نه. **با این اوصاف، یعنی به‌درازا کشیده شدن این بیماری و به‌محاق رفتن بسیاری از فعالیت‌های اجتماعی، چشم‌انداز موسیقی را چطور ارزیابی می‌کنید؟**

واقعیت این است که تا پیش از شیوع کرونا هم ما موسیقی به آن شکل نداشتیم و امروز هم کرونا مزید بر این علت شده است. من همیشه معتقدم ما دو نوع اجرای کنسرت داریم؛ یکی اجرایی است که هنرمند با هزینه شخصی خود به اجرای آن می‌پردازد، چنین کنسرتی هیچ بعد مالی برای او به همراه نخواهد داشت. کما این که خود من در طول سی‌وچند سال فعالیت موسیقایی‌ام، به برگزاری چنین کنسرت‌هایی در تالار وحدت پرداخته‌ام. من تا امروز بیش از سه‌هزار شاگرد آموزش داده‌ام و حتی اگر مدعوین این کنسرت‌ها، شاگردانم بوده باشند تمام سالن کنسرت پر می‌شده است. سعی کرده‌ام طی این سال‌ها، کنسرت‌هایی را برای

هنرمندی بوده‌ام که کنسرت به شکل مستقیم از «رادیو فرهنگ» پخش شد. طبعا تا پیش از این که بیماری کوویدنوزده به‌وجود بیاید، هنرمندان، برپایی کنسرت به شکل آنلاین و بدون حضور مخاطب را تجربه نکرده بودند. کما این که خود من هم در جریان برگزاری آن کنسرت، اگرچه سازم را به‌نحو احسن اجرا کردم ولی از نعمت گرمای وجود مخاطبان محروم بودم. در حالی که هنرمند وقتی روی سن به اجرا می‌پردازد، تشویق و حضور جمعیت است که به او انگیزه و انرژی می‌دهد. بعد از آن ایام هم افتخار پیدا کردم تا دوماه پیش به‌همراه روزبه نعمت‌اللهی عزیز و با همکاری شرکت «فرهنگ‌گستر صبا» کنسرتی را در برج میلاد به روی صحنه ببریم. البته این کنسرت پیش از شیوع سوبه جدید کرونا یعنی اومیکرون بود و فضا بعد از دوره سخت و طولانی کرونا کمی تعدیل شده بود و این کنسرت با رعایت فاصله‌گذاری اجتماعی برگزار شد. خوشبختانه این کنسرت توانست بعد از مدت‌ها موجب شغف و شادی مردم شود و از طرفی؛ وجود مخاطبان به ما روی سن انرژی زیادی داد. در حال حاضر نیز مشغول ضبط

خاطرم هست دوسال پیش وقتی بیماری کرونا در جهان به‌اوج رسید و بسیاری از رویدادهای اجتماعی و فرهنگی را به تعطیلی کشاند، شما جزو اولین هنرمندانی بودید که در شرایط دشوار ناشی از کرونا، به برگزاری کنسرت آنلاین پرداختید، طبعا اجرا برای صندلی‌های خالی برای شما و بعضی دیگر از هنرمندان تجربه‌ای جدید بود، امروز باوجود این که به نسبت دوسال گذشته، از شدت این بیماری کاسته شده، ولی می‌بینیم انواع دیگر کرونا هم‌چنان برگزاری کنسرت‌ها را با افت‌وخیز توأم کرده است، اگر ممکن است درباره حال‌وهوای کنسرت‌ها در این روزها صحبت کنید.

دوسال پیش من به دعوت بنیاد رودکی و به دعوت عزیزانی که مدت‌های زیادی است در تالار وحدت از همکاران من هستند، از من درخواست شد تا برای نشاط‌بخشی به شرایط عمومی جامعه که به‌خاطر بروز این بیماری دچار غم و اندوه شده بود، کنسرتی را برای صندلی‌های خالی در تالار وحدت برگزار کنم. بنده افتخار دارم، اولین هنرمندی بوده‌ام که در تالار وحدت در آن ایام به برگزاری کنسرت پرداختم و هم‌چنین اولین

